

РЕШЕНИЕ

№ 3518

гр. София, 02.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **863** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 237550 от 08.10.2019 г. по НАХД № 8081/2019г. на СРС, НО, 107- ми състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-444 от 09.04.2019г., издадено от член на комисията, изпълняващ правомощията на заместник-председател на Комисията за финансов надзор (КФН) за нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от Кодекса на застраховането (КЗ), за което на основание чл. 644, ал. 2 от КЗ на „Застрахователно дружество Б. И.“ (ЗД „Б. И.“) АД с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева.

В срока и по реда на чл. 211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от санкционирания застраховател. С касационната жалба се навеждат основанията по чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Излагат се доводи, че фактът на повторността следва да се упоменава и в АУАН, поради което е налице нарушение на чл. 42, т. 4 от ЗАНН. Касаторът поддържа, че датата на извършване на нарушението е неправилно определена, че съставянето на процесния АУАН е в нарушение на чл.34 ЗАНН. Позовава се и на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не изпраща процесуален

представител.

Ответникът - КФН чрез юрк. Г. оспорва касационната жалба. Моли решението на СРС да се остави в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 19.12.2018 година в КФН постъпила жалба вх. № 91-02-2008/19.12.2018 година от Ф. М. Ф.. В същата се излагало оплакване за забавяне в произнасяне от ЗД [фирма] по претенция № [ЕГН] заведена на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите. По така депозираната жалба била извършена проверка от св. М. В. С. - старши експерт в отдел „Правоприлагане“, дирекция „Застрахователен надзор" към КФН. За целта на проверката с писмо на КФН от ЗД [фирма] били изисквани писмено становище и заверено копие на цялата документация, съдържаща се в преписката по претенция [ЕГН]. В хода на извършената проверка от материалите, съдържащи се в застрахователната преписка, постъпила по искане на КФН, св. С. установила, че застрахователната претенция е заведена в ЗД [фирма] на 18.09.2018 година във връзка с настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие на което са причинени щети на автомобила. На 20.09.2018 година от ползвателя на застрахователната услуга били представени последните доказателства, необходими за установяване на основаниято и размера на претенцията – данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението. След посочената дата от ползвателя на застрахователната услуга не били изисквани допълнителни доказателства за установяване на основаниято и размера на претенцията. На 14.01.2019 година ЗД [фирма] е изплатило на Ф. Ф. застрахователно обезщетение в размер на 197,68 лв.

При така изложената фактическа обстановка бил съставен АУАН № Р-06-109/13.02.2019г., а въз основа на него и процесното НП.

Районният съд, за да потвърди НП е приел неговата законосъобразност откъм компетентност на АНО, като при изяснена фактическа обстановка приема, че е налице нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ. Застрахователното дружество не изпълнило задължението си по чл.108, ал.1 от КЗ не по-късно от 12.10.2018г. да се произнесе по предявената претенция по един от посочените в т.1 и т.2 от същата разпоредба начини, като определи и изплати размер на обезщетение или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането. Въззивният съд е обосновал, че не е налице хипотезата на маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН. Решението на СРС е правилно.

Неоснователни са доводите на касатора, че нарушението не е извършено повторно и че е допуснато процесуално нарушение, като не е посочен факта на повторност в АУАН.

В случая се установява извършено предходно нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ

установено с влязло в сила и приложено по делото НП № Р-10-501/29.06.2017г. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение е установено с АУАН № Р-06-109/13.02.2019г. като в него за дата на нарушението е посочена 13.10.2018г., от което следва, че е извършено нарушение в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-501/29.06.2017г. на 13.12.2017г. Нарушението е едно и също, налице е повторност и АНО правилно е приложил санкционната норма.

Фактът на повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. От друга страна съгласно чл. 53, ал.1 от ЗАНН наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Тоест дори да се приеме, че е допуснато нарушение, чрез непосочването на елемента повторност в АУАН, чрез законова възможност се санират допуснатите несъществени нарушения в АУАН, чрез отстраняването им в НП.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Доколкото нормата на чл.108, ал.1 от КЗ предвижда срок от 15 работни за произнасяне от страна на застрахователя, то датата на извършване на нарушението е определена правилно, като деня, следващ изтичането на този срок, в случая 13.10.2018г.

Неоснователно е и оплакването на касатора за нарушаване на срока по чл.34, ал.1, изр.2 ЗАНН. Извършването на нарушението е установено въз основа на изискани от застрахователя писмени доказателства, представени от него в КФН с писмо вх. № 91-02-2008/16.01.2019 г. Именно от 16.01.2019г., когато са представени всички относими към конкретния случай доказателства започва да тече срокът по чл.34 ЗАНН за съставяне на АУАН. В случая той е съставен в тримесечния срок по чл.34, ал.1 ЗАНН, а НП – в шестмесечния срок по чл.34, ал.3 ЗАНН.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав споделя доводите на СРС за доказаност на нарушението. Представените по делото доказателства по несъмнен начин установяват извършването на нарушение на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл. 108 КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15- работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15-дневния срок започва да тече от 20.09.2018г., когато са представени всички необходими за определяне на щетата документи. В крайна сметка, застрахователното обезщетение е изплатено на 14.01.2019г. – над три месеца извън законоустановения срок.

Не е налице и приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на касатора е неоснователно, тъй като ЗАНН не съдържа легално определение на понятието „маловажен случай”, затова на основание чл.11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 НК „маловажен случай” е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска

степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния. Тоест, маловажен случай ще е налице само, ако съвкупната преценка на посочените по-горе обстоятелства обуславя по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не водят до извод за маловажност по смисъла на чл. 28 ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност. Точно обратно, дружеството застраховател следва да удовлетворява застрахователните претенции в срок, а извършеното нарушение в условията на повторност регламентира една по-висока обществена опасност на извършеното нарушение и непостигане на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН по предишни производства. Касае се за обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, което е забавено повече от 3 месеца, съответно не може да се приеме, че нарушението се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от същия вид.

Като е достигнал до извод за законосъобразност на НП и го е потвърдил въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 237550 от 08.10.2019 г. по НАХД № 8081/2019г. на СРС, НО, 107- ми състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.